

Giới thiệu Thạch Liên Trùng Sinh

Truyện Thạch Liên Trùng Sinh của tác giả Snow1507 (A Tuyết) thuộc thể loại hiện đại, xuyên không, mặt thể, nam nữ cường, không gian, dị năng, 1x1. Mộ Dung Yên tuyệt vọng chết đi linh hồn xuyên đến Trái Đất 3 năm sau.

Khoảng cách 3 năm nói ngắn không ngắn, nói dài không dài nhưng lại xảy ra sự kiện nghiêng trời lệch đất. 2020. Trái Đất rơi vào kỉ nguyên Mạt Thế!!!

Mời các bạn cùng theo dõi truyện nhé.

Bạn đang đọc truyện *Thạch Liên Trùng Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1: Chương 1: Bi thương, tuyệt vọng.

Tiểu Yên! Anh xin lỗi, thật sự xin lỗi... Cô ấy cần anh... cha của đứa bé trong bụng cô ấy là anh, anh không thể vô trách nhiệm bỏ rơi hai mẹ con cô ấy, em..”

“Đủ rồi!”

“Tiểu Yên! Em..”

“Tôi nói đủ rồi, anh không cần nói nữa, tôi hiểu... anh muốn là một người đàn ông có trách nhiệm nên mặc kệ người vợ sắp cưới của anh là tôi? Được, Trần Kỳ Dương, anh nghe cho rõ, Mộ Dung Yên tôi ngày hôm nay chia tay anh vì đã ngu ngốc yêu phải loại đàn ông như anh, chứ không phải là anh bỏ rơi tôi! Anh biến đi!”

.
. .
.

Mưa gió rả rít, trên cầu TN rộng lớn, cô đứng đó cô đơn, lạnh lẽo mặc mưa gió quạt vào người. Ha! Cái gì là tình yêu vĩnh viễn? Cái gì là trách nhiệm? Anh là cha của đứa bé trong bụng của người phụ nữ kia vậy đứa bé trong bụng tôi thì sao?

Bạn thân? Bạn thân là khi vui sướng, buồn khổ cùng nhau chia sẻ hay là chỉ biết chăm chăm vào chồng sắp cưới của bạn thân mình? Muốn chia sẻ chồng với nhau? Muốn chia sẻ tình thương của ba đứa bé với nhau? Như thế mới gọi là bạn thân sao?

Cô không tự nhận bản thân nhìn thấu sự đời này, nhưng với cuộc sống gần 10 năm bon chen bước chân ra xã hội, cô thiết nghĩ mình đã phân rõ được giả dối và thật lòng, phân rõ được 6 phần trắng đen trong sự việc, phân rõ được lòng người cong queo. Nhưng không, hóa ra là tự cô đa tình, là tự cô cho mình thông minh, thật buồn cười, cô ngu ngốc đứng trước mặt bọn họ chẳng khác nào con hề nhảy nhót tiêu xáo.

Hận ư? Có chứ! Nhưng cô hận hơn là bản thân u mê tri độn mãi không thức tỉnh nhìn rõ bộ mặt những người kia. Oán ư? Có chứ! Nhưng cô càng oán là cái gia đình vô trách nhiệm chỉ biết đổ lỗi chứ không biết suy nghĩ về mình, khiến cô lâm vào bế tắc không tìm đường ra. Có hận, có oán nhưng hận oán đều là tại chính mình. Ha! Đúng là trời tạo nghiệt có thể sống, người tạo nghiệt không thể sống mà.

Đưa tay nhẹ vuốt vòng bụng phẳng lì, nơi này có một sinh linh kì diệu, cha của đứa bé là kẻ bạc tình, nhưng cô không thể bạc nghĩa mà lấy đi quyền được sống của nó. Đúng vậy, cô phải sống, sống vì chính mình, sống vì đứa bé trong bụng, nó là con cô, là huyết mạch tương liên, là người thân ruột thịt duy nhất của cô!

Nhìn khoảng không vô định trong màn đêm mưa gió, tiếng gió gào thét, tiếng mưa rì rào, khóe môi cô nhẹ cong lên, giữa ấn đường vốn tràn đầy tuyệt vọng, mờ mịt nay phút chốc hóa thành kiên định, tự tin. Chỉ là một khắc xoay người lại, nụ cười kia phút chốc đình trệ. Cố Ngự Tâm, bạn thân, tiểu tam vô sỉ phá hoại cuộc đời cô!

“Tiểu Yên, cậu ổn chứ?” Cố Ngự Tâm hình tượng vốn là 'Bạch liên hoa' nay đứng trong mưa gió càng thêm nhu nhược chộc người thương, nhưng rất tiếc hiện tại đêm khuya mưa bão, chẳng ai đi ngang qua cầu này chịu gió mưa nguy hiểm, có lẽ cũng biết rõ điều này nên trên gương mặt nhỏ nhắn Cố Ngự Tâm nở nụ cười tràn đầy đắc ý, hèn mọn không che giấu chút nào.

“Tất nhiên tớ ổn, ngược lại người có thai như cậu sao không ngốc ở nhà dưỡng thai lại chạy tới đây chịu mưa gió?” Sau khi sừng sốt một lúc, rất nhanh cô liền lấy lại bình tĩnh, hờ hững lạnh nhạt nói.

“A? Cậu biết mình có thai? A Dương đáng ghét, tại sao lại tiết lộ cho cậu biết chứ, vốn còn định cho cậu bất ngờ a~” Cố Ngự Tâm cũng không quan tâm giọng điệu lạnh nhạt của cô, che miệng cười khàch khàch tinh nghịch nói, cứ như hai người vẫn là bạn thân của nhau như trước, nhưng nội dung lời

nói lại chối tai vô cùng, “Tớ và A Dương định tuần sau ra mắt bố mẹ A Dương, sau đó định lễ cưới rồi mới thông báo tạo bất ngờ cho cậu a, thật không ngờ A Dương lại chơi xấu, hừ!”

Cô vẫn một bộ dáng không sao cả, bình bình tĩnh tĩnh nở nụ cười nhẹ nhàng, trong màn mưa khiến cô như vừa được gột rửa sạch bụi trần, thanh nhã lãnh diễm, quyến rũ hút hồn, “Àn! A Dương quả thực chơi xấu, nhưng cậu lại chơi tồi hơn, hai người rất hợp nhau a~ là một cặp đôi khiến tớ ghê tởm!”

Dù là bình tĩnh, nhẫn nại như Cố Ngữ Tâm liên tục đá phải thiết bản, đánh vào bông gòn cũng phát điên, gương mặt trong sáng, ngọt ngào nháy mắt trở nên vặn vẹo đáng sợ, giọng nói chứa đầy gai nhọn, hận thù: “Mày giả vờ thanh cao gì chứ, mày xinh đẹp, giàu có, học vấn, nghề nghiệp thành công thì sao? Cũng chỉ là đá lót đường cho Cố Ngữ Tâm tao, hôn phu hoàn mỹ của mày không phải đã lên giường với tao sao? Hiện tại còn huyệ hôn với mày lại sắp cưới tao vào cửa, còn mày? Ha, mày cũng chỉ là người bị ruồng bỏ, gia đình mày ruồng bỏ mày, thân thích ruồng bỏ mày, nay chồng sắp cưới cũng ruồng bỏ mày. Mợ Dung Yên mày thua rồi, thua trong tay tao, mày vĩnh viễn cũng chỉ bị tao chà đạp dưới chân!”

Nhìn Cố Ngữ Tâm cười điên cuồng, lời nói cùng tâm lý bị vặn vẹo đáng sợ, Mợ Dung Yên đột nhiên sinh ra cảm giác bất an, cô không muốn ở lại cùng người đàn bà điên này thêm một giây phút nào nữa, quay lưng muốn xoay người rồi đi đột nhiên cánh tay bị người nắm chặt lại, móng tay cắm lên da non mềm của cô, rướm máu chảy ra.

“Không được đi, Mợ Dung Yên, mày không được đi, mau quỳ xuống nhận thua với tao, mau lên!” Cố Ngữ Tâm giờ phút này đâu còn bộ dáng liễu yếu, nhu nhược mà là một bà điên, mưa làm ướt tóc ả ta bết dính vào da mặt, gương mặt nở nụ cười quái dị. Mợ Dung Yên cảm thấy lông tơ dựng đứng, muốn hất tay ả ta ra cũng không được.

“Buông ra, bà điên này, mau buông tay!” Cảm giác bất an ngày một dâng cao, vùng bụng truyền đến cảm giác âm ỉ đau khiến cô càng thêm sợ hãi.

“Không, tao không buông, mày phải quỳ xuống nhận thua, mau quỳ xuống!”

“A!” Bụng càng lúc càng đau, cảm giác bên dưới chảy ra chất lỏng, gương mặt Mợ Dung Yên nhanh chóng tái nhợt rõ ràng, dưới chân máu chảy ngày một nhiều loang lổ pha lẫn cùng nước mưa. Cố Ngữ Tâm nhìn một màn này cũng ngây ra, sửng sốt sau đó phá lên cười lớn, tiếng cười mang theo đắc ý, khoái trá vang vọng giữa màn đêm mưa gió, lẫn át cả tiếng mưa cùng tiếng rên thống khổ của cô, “Con... con của ta!”

“Haha... Mợ Dung Yên, ngay cả đứa bé này cũng muốn ruồng bỏ mày, vậy mày... nên đi chết đi cho rồi!” Đẩy mạnh Mợ Dung Yên về phía sau, nhìn cô mất điểm tựa ngã ra khỏi rào chắn bảo vệ rơi xuống sông Cố Ngữ Tâm càng thêm cười lớn lối.

Mợ Dung Yên trước khi rơi xuống biển, xuyên qua màn đêm u tịch ánh đèn mờ ảo, lẫn át tiếng mưa gió vô tình, dường như bên tai nghe thấy ai đó tê tâm liệt phế gọi tên cô.

“Tiểu Yên!!!!”

Hết chương 1

Bạn đang đọc truyện *Thạch Liên Trùng Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: Chương 2: Sống Lại.

'Bước qua cầu Nại Hà, uống bát canh Mạnh Bà, những gì muốn quên, những điều muốn nhớ, tất cả rồi sẽ tan biến...'

Con đường hai bên Bỉ Ngạn hoa đỏ rực như máu như lửa, một hàng u linh cứ thế bước đi, xung quanh thanh âm có khóc lóc nỉ non, có kêu rên thống khổ, có điên cuồng la hét tạo thành bầu không khí quỷ dị, đáng sợ. Đi ở cuối hàng u linh dài đằng đẵng, Mợ Dung Yên không như những linh hồn khác, khóc lóc, bị thương hay kích động bộc lộ cảm xúc. Cô thần thờ phiêu đảng nhìn hai bên Bỉ Ngạn hoa tựa như thảm đỏ rộng lớn trải dài không thấy điểm cuối.

Nơi này là đường đến sông Vong Xuyên, trên sông Vong Xuyên có cầu Nại Hà bắt qua, ở đó có Mạnh Bà cùng nồi canh nghi ngút khói, chỉ cần uống vào sẽ quên hết thấy sau đó tiếp nhận một nhân sinh mới hoàn toàn..

Quên?! Quên đi oán hận chồng chất? Quên đi sự bạc tình, nhân nghĩa thế gian? Quên đi tàn nhẫn, ganh ghét, ti bỉ? Quên đi nhân sinh lòng người âm lạnh???

Không! Cô không quên được, cô không cho phép mình quên! Vì cái gì oán hận của cô, tương lai của cô, nhân sinh của cô, trên hết là con của cô, một sinh linh chưa thành hình đã bị bức chết chỉ vì lòng ganh tị điên loạn kia. Vì cái gì thống khổ, tuyệt vọng, bị thương của cô chỉ cần uống một chút canh liền phải quên đi? Dù cô đã chết hay chỉ là một u linh không làm gì được, nhưng cô không bao giờ muốn quên đi những con người già đối, đê tiện kia. Nếu bắt ép cô quên đi thì cô lựa chọn làm quỷ hồn chứa đầy oán khí trở về báo thù lũ người kia sau đó mặc cho hồn phi phách tán!

U linh không có nước mắt, nhưng lúc này Mợ Dung Yên từ khóe mắt chảy ra giọt lệ rơi xuống nhánh hoa Bỉ Ngạn do cô tiện tay hái xuống bên đường, hoa tiếp xúc với giọt lệ chứa đầy oán khí của cô phút chốc liền héo tàn. Vừa lúc này cũng đến lượt cô uống chén canh Mạnh Bà.

Mạnh Bà vẫn luôn giữ bộ dạng hồ hững, lạnh nhạt, bà lúc này vẫn như cũ mức canh ra chén, đầu cũng không ngẩng lên mà đưa chén canh qua. Sau một lúc không thấy ai nhận, bà chỉ nhũu mĩ một chút, hơi ngẩng đầu liền nhìn thấy nhánh hoa Bỉ Ngạn héo tàn trong tay một u linh.

Chân mày cau chặt lại vài giây sau đó liền thả lỏng như thường. Mạnh Bà đổ chén canh trong tay đi, sau đó lại mức chén canh khác, mùi mức canh khẽ gõ lên đó 3 lần, bà lại đưa tay lấy nhánh hoa Bỉ Ngạn héo úa kia từ tay Mộ Dung Yên, nhúng vào chén canh một chút, sau đó lần nữa đưa chén canh cho cô, Mạnh Bà chỉ nói thêm một câu: “Nhân quả luân hồi, oán cũng được, hận cũng được nhưng đừng đánh mất lí trí vì chúng!”

——Ta là phân cách tuyến đại tỷ——

Mộ Dung Yên không biết mình nhận uống chén canh kia như thế nào, đợi khi cô mở mắt lần nữa thì phát hiện hoàn cảnh xung quanh thay đổi. Căn phòng nhỏ chỉ vài mét vuông, đồ đạc bài trí tất cả đều bị hất tung, vurun vãi khắp nơi, khẽ động thân một chút liền bị một con đau nhức kéo đến khiến cô hít vào ngụm khí lạnh.

Lúc này Mộ Dung Yên phát hiện mình đang trong tư thế ngồi tựa ở góc tường, khi ánh mắt dời xuống một chút, sắc mặt cô phút chốc trắng xanh. Bên sườn bụng sớm thấm đầy máu tươi vẫn chưa ngừng chảy, ở đó còn ghim hẳn con dao nhỏ sâu tận cán. Mộ Dung Yên lúc này không còn tỉnh lực quan tâm mình tại sao ở đây, nơi này là đâu, trước mắt cô chỉ biết nếu theo đà này, vết thương không xử lý kịp thì chắc chắn cô sẽ phải đi Âm phủ báo danh lần nữa.

Khi Mộ Dung Yên còn đang gấp gáp nghĩ cách, bởi vì sợ hãi, lúng túng mà cô làm ra hành động vô vị đó chính là muốn bịt miệng vết thương cho ngừng chảy máu, tuy vậy cô cũng hiểu lúc này không thể rút dao ra. Thầm mắng một tiếng cô rất muốn đi ra khỏi phòng hoặc lớn tiếng gọi người nhưng cổ họng khô khốc không phát ra tiếng, thân thể tứ chi như cọng bún không chút khí lực. Oa..., chẳng lẽ vừa chết đuối một cái liền chưa sống quá năm phút liền chết khô máu?

Máu nhiễm qua bàn tay trượt xuống cổ tay thon gầy, nơi đó một nụ hoa Bỉ Ngạn tiếp xúc cùng máu cô phút nở rộ yêu diễm vô cùng. Cùng lúc đó, Mộ Dung Yên cảm thấy cô tay nóng rất dọa người, không gian xung quanh vận vẹo, cảm giác choáng váng buồn nôn khiến cô muốn hôn mê nhắm chặt hai mắt, khi Mộ Dung Yên mở mắt ra, giặt mình há to miệng như nhét được quả trứng gà.

Không gian không mây không trăng, trăm mẩu đất đai toi xóp phì nhiêu, bên phải là con suối nhỏ không rõ đầu nguồn chảy vào hồ nước. bên trái là son tuyền âm áp tàn ra hơi khói lượn lờ trên mặt nước, không khí nồng đậm linh khí khiến người ta chỉ cần hít thở vài lần liền cảm thấy thoải mái, dễ chịu. Mộ Dung Yên sống mất chột lóc, ngẫm nghĩ một hồi khẽ động ý niệm muốn ra ngoài, bản thân liền xuất hiện chỗ cũ trong phòng của cô. Giơ lên cánh tay nhiễm đầy huyết sắc nhưng vẫn nhìn ra dấu vết, ở đó là vết bớt hình bông hoa Bỉ Ngạn yêu diễm, không nghi ngờ gì vết bớt này hẳn liên quan đến không gian kì lạ kia.

Tuy rằng rất vui mừng vì bàn tay vàng đột ngột rơi xuống nhưng mà cảm giác đau đớn bên hông rất nhanh liền kéo tỉnh cô về thực tại. Nghĩ nghĩ một lúc, Mộ Dung Yên lại động ý niệm đi vào không gian, cảm giác chóng mặt buồn nôn vẫn khiến cô khó chịu muốn chết nhưng vẫn cố gắng đè nén xuống. Ở kiếp trước có đọc qua vài tiểu thuyết Di giới lan tràn trên mạng xã hội, đều nói không gian linh tuyền đều có tác dụng chữa trị hay gì gì đó. Cũng không phải cô điên quá hóa rồi, lấy tính mạng khó khăn lắm mới có được mà đi mạo hiểm.

Thứ nhất, lúc vào không gian, cô cảm thấy không khí nơi này rất tốt, không những trong lành thuần khiết, mà còn ản ản mang theo sức mạnh gì đó, ừ có thể nói là linh khí đi. Một không gian nồng đậm linh khí như vậy, tất nhiên những thứ trong không gian đều không tầm thường. Thứ hai, hiện tại cô không còn chút khí lực để nhấc tay thì lấy gì mà chạy đi kiếm người cứu mạng? Sợ là cô chưa lết ra tới cửa đã ngủm luôn rồi không chừng. Gom hai điều ở trên lại thì, cô thà lựa chọn cái đầu tiên, ít ra cô cảm thấy sẽ có hi vọng hơn là ngồi ngốc một chỗ chờ người tới cứu.

Hết chương 2.

Bạn đang đọc truyện *Thạch Liên Trùng Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: Chương 3. Lạc Tử Yên

Lúc này trong Bỉ Ngạn không gian, Mộ Dung Yên cả người chìm xuống son tuyền âm áp, hai mắt cô nhắm chặt cảm nhận từng lỗ chân lông nở rộng ra mặc cho dòng nước bao lấy thân thể mình, vết thương bên hông truyền đến cảm giác đau xót, nóng rát nhưng rất nhanh thay thế bằng sự thoải mái bởi vết thương đang dần khép lại nhanh chóng. Không còn đau đớn, khó chịu, cơ thể thả lỏng hoàn toàn.

Lại ngẫm mình chừng nửa tiếng, Mộ Dung Yên rốt cuộc mới chịu lên bờ, nhưng mà chưa đợi cô đứng vững, đại não bắt ngờ đau đớn, hàng loạt hình ảnh tựa thủy triều kéo đến, kí ức xa lạ như cuộn phim quay nhanh, cảm giác chóng mặt, khó chịu khiến cô trượt chân ngã ngửa vào son tuyền.

Đợi cơn đau qua đi, chân chính cùng kí ức dung hòa vào linh hồn, Mộ Dung Yên mới biết được lí lịch của nguyên chủ thân thể này.

Lạc Tử Yên, năm nay 20 tuổi, là nghiên cứu sinh vừa tốt nghiệp, đáng nói là trong kí ức có hai đoạn kì lạ, chính là một đoạn kí ức hiện tại và một đoạn nói đến cuộc sống sau 5 năm sau của 'cô'. Rất rõ ràng, kí ức tương lai 5 năm sau đề cập đến Trái Đất sẽ rơi vào Tận thế trong năm 2020, mà đoạn thời gian sau chính là hình ảnh 'cô' sinh tồn trong cuộc sống Tận thế tàn khốc, đáng sợ, cuối cùng 'cô' bị đồng đội phản bội, chết trong miệng quái vật, tiếp theo đó chính là đoạn kí ức hiện tại. 'Cô' kiếp trước chết đi sau đó lại trùng sinh trở về thời gian trước khi Tận thế 5 năm. Trong đoạn kí ức rõ ràng 'cô'

bài xích việc được trùng sinh sống lại, nhưng 'cô' vẫn cố gắng lo lắng, chu toàn cho cuộc sống của chính mình trong tương lai, bằng chứng chính là 'cô' đã tích góp rất nhiều vật tư, mà nơi cất giấu ư? Chính là Không gian dị năng của 'cô' đã có từ kiếp trước. Tuy không giống Bì Ngạn không gian có đất đai, linh tuyến, có thể tự do ra vào. Mà Không gian dị năng kia chỉ là không gian lập phương trống rỗng, không thể ra vào mà chỉ có thể thông qua ý niệm 'thư' và 'xuất' vật bên trong. Nhưng bù lại không gian lại rất rộng lớn, đồ vật bỏ vào bên trong cũng không lo bị hư hại hay hết hạn.

Nhưng mà, đáng tiếc... Cách ngày Tận thế càng gần, không rõ là 'cô' cảm thấy sợ hãi hay do ám ảnh bởi cuộc sống kiếp trước hay không mà tâm lý 'cô' dường như xảy ra vấn đề. Có chút rối loạn, lại đôi lúc rơi vào trầm cảm, vô thức mê sảng kì quái, cũng có khi tỉnh táo rõ ràng, không thể nghi ngờ đây là liên quan đến bệnh tình thần kinh.

Chính vì dấu hiệu về bệnh thần kinh lúc tỉnh lúc không này, hôm nay trong tình thần hoảng loạn, mê mang này 'cô' nhớ đến kí ức kiếp trước, trong lúc kinh hách liên tục sát mong muốn thoát khỏi cuộc sống đầy tuyệt vọng, đáng sợ ở phía trước, đúng lúc này Mộ Dung Yên mới tiện nghi xuyên qua chiếm lấy thân thể này.

Thở ra một hơi dài, Mộ Dung Yên đưa tay khẽ đặt lên vị trí vết thương đã sớm lành lặn như cũ, thầm nói: 'Lạc Từ Yên! Cô đã được giải thoát, thân thể cô từ nay sẽ là của tôi, tôi sẽ sống nốt phần còn lại cuộc sống cô theo cách của tôi! Yên nghỉ đi!'

.

.

.

----@@--@@@Thạch Liên Trùng Sinh-Snow1507@@@--@@----

Ngày 15 tháng 2 năm 2020, cách Tận thế còn 5 ngày. Mộ Dung Yên xuyên qua đến nay cũng đã được một tháng, trong khoảng thời gian này cô cũng tích cực tích trữ, thu mua vật tư, cô cũng mua thêm hạt giống đa dạng chủng loại gieo trồng trong Bì Ngạn không gian, hiện tại bên trong không chỉ riêng thực vật, mà còn có cả động vật từ bò, heo, gà, vịt, dê, thỏ...

Muốn hỏi cô lấy tiền từ đâu ra mua à? Cái này còn phải nói đến nguyên chủ quả thực chuẩn bị chu toàn, lấy lợi thể trùng sinh biết trước tương lai, cô ràng này không quản nên hay không nên, từ chuyện copy bản quyền sản phẩm tương lai người khác bán ra ngoài cho đến các chủ đề nghiên cứu mới nhất cũng bán ra. Mỗi một lần bán đều thu về bạc vạn, có thể nói bằng kinh nghiệm cùng số vật tư đã tích trữ kia, dù là Tận thế đến, nguyên chủ chỉ cần tìm một căn cứ đầu nhập, cuộc sống sau này sẽ không phải lo lắng gì cả. Đáng tiếc...

Hôm nay Mộ Dung Yên vẫn theo thường lệ đi đến cơ sở nghiên cứu dành cho các thực tập sinh mới ra trường. Không phải cô không biết rằng sau khi Mật thể đến, trường học, thành tích hay gì gì đều là mây bay, nhưng dựa theo trí nhớ của nguyên chủ biết được ở sở nghiên cứu này bí mật còn có một kho hàng lậu trá hình.

Nơi cô sống chính là thành phố S gần sát biên giới, cơ sở nghiên cứu này mở ra cho các thực tập sinh đến chỉ nhằm che giấu các vụ buôn lậu trong trong giới hắc ám. Sau này Tận thế bùng nổ, có rất nhiều người có máu mặt chạy đến đây tranh cướp đồng hàng lậu này, nếu trí nhớ này không sai thì người giành được số hàng trong đây nhờ đó mà chiếm được vị trí ưu đãi nhất nhì trong căn cứ Bạch Hổ sau này.

“Tiểu Yên! Tối nay cơ sở chúng ta mở party chào đón tân thực tập sinh, cùng tham gia chứ?” Mộ Dung Yên trong đầu đang gảy bàn tính, tìm cơ hội đột nhập vào kho hàng bí mật kia, lúc này đột nhiên bên vai bị vỗ một cái song song là giọng nói vui vẻ vang lên.

Xoay đầu nhìn gương mặt cô gái đối diện, Mộ Dung Yên nở nụ cười loạn loạn cả đuôi mắt, nhưng sâu trong đó lại không có ý cười. Bạch Du Nhiên, bạn thân nguyên chủ, bản vẻ ngoại hình có ngoại hình, gia thế có gia thế, lúc nào cũng trưng ra bộ dáng hòa đồng hiệp nghĩa, điển hình là 'Bạch liên hoa' nhưng lại mang theo vẻ quật cường, cứng rắn, tổ hợp lại vừa khiến người ta yêu thương muốn bảo vệ nhưng cũng làm người khác muốn chạy theo theo đuôi, khuất phục.

Một người hoàn mỹ không tìm ra lỗi gì, hoàn mỹ đến tuyệt đối này thật kì lạ, ít ra cái kì lạ này dường như chỉ mình cô nhìn ra. Nhìn nụ cười tựa ánh ban mai chiếu vào lòng người của Bạch Du Nhiên quả thật chói mắt nha, Mộ Dung Yên đang định lên tiếng, liền nghe người khác đột ngột nói xen vào, “Tiểu Nhiên, vì sao lại rủ người lập dị như cô ta chứ. Hừ, suốt ngày nói điên điên khùng khùng gì mà Tận thế, quái vật. Tiểu Nhiên a, tớ khuyên cậu tốt hơn là đừng dây dưa với loại người này, tránh bị cậu ta làm mất thân phận a!”

“Tình Uyên! Đừng nói vậy, tiểu Yên chỉ là do bị áp lực stress nên mới nói những lời như vậy, kì thật cậu ấy chỉ là đang lo lắng, muốn tốt cho chúng ta thôi!”

Ngụ ý là: Đầu óc Mộ Dung Yên không bình thường, nói chuyện điên điên khùng khùng là lẽ đương nhiên. Bạch Du Nhiên này quả thực cho là Mộ Dung Yên cô không hiểu ý tứ trong lời nói của cô ta, hay là nghĩ ai cũng náo heo như cái Quách Tình Uyên kia đi?

Quả nhiên Quách Tình Uyên nghe xong lời Bạch Du Nhiên nói liền tròn trĩnh mắt với Mộ Dung Yên, lời nói tràn ngập mỉa mai, khinh thường: “Cái gì mà tốt cho chúng ta? Tớ là thấy cô ta xem nhiều phim viễn tưởng hoặc là đầu óc bị chập mạch rồi mới nói điên khùng như vậy. Tận thế hả? Tốt nhất là cô ta nên trở về nhà mà trùm chăn nằm mơ tiếp đi. Tiểu Nhiên, nghe tớ đi, cách xa cô ta một chút!” Nói xong còn muốn kéo Bạch Du Nhiên đi, không muốn đứng chung với Mộ Dung Yên thêm một giây nào, tựa như cô là gì đó rất ghê tởm.

“Tiểu Yên, Uyên Uyên không có ý gì xấu, cậu đừng để bụng. Ừ, 6h gấp lại, tớ đi cùng cậu chọn mua lễ phục, gấp lại sau!” Bạch Du Nhiên theo đà Quách Tình Uyên mặc cho bị lôi kéo nhưng cũng không quên quay đầu giải thích thay cho bạn cô ta với Mộ Dung Yên, khuôn mặt xinh đẹp không tí vết đều là vẻ khó xử, cùng xin lỗi khiến ai nhìn vào cũng sinh ra lòng thương tiếc. Nếu đổi lại là Lạc Từ Yên chắc chắn sẽ mỉm cười thân thiết với cô ta thay

theo mặt dày nói không sao, nhưng Mộ Dung Yên lại khác, nhìn gương mặt thành khẩn kia cô chỉ cảm thấy toàn thân lông tơ dựng đứng, da gà đều nổi lên, buồn nôn muốn chết.

Cười lạnh một tiếng, Mộ Dung Yên lạnh lùng quay lưng bỏ đi. Bạn thân đối tốt với nhau hay chỉ muốn chiếm tiện nghi đối phương? Thiệt đáng buồn cho Lạc Từ Yên, trùng sinh sống lại hai đời nhưng vẫn không nhìn rõ được lòng người giả dối sau túi da đẹp đẽ kia.

A! 'Bạch liên hoa' cũng được, 'Giải ngữ hoa' cũng được, đều không liên quan đến cô, từ trước đến nay cô sống theo quy tắc người không phạm ta, ta không phạm người, cô không phải hồng mê muội ý mặc người nắn bóp. Sống qua một kiếp, cô muốn bản thân mạnh mẽ hơn để không bị ai uy hiếp hay rơi vào thế bị động, cô muốn an an tĩnh tĩnh trải qua cuộc sống theo ý mình.

Hết chương 3

Bạn đang đọc truyện *Thạch Liên Trùng Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 4: Chương 4. Kho hầm ngầm.

[Snow1507]

Đêm tối buông xuống, khắp nơi trong sở nghiên cứu Cung gia đều giăng đèn kết hoa, bài trí sa hoa không thể hơn, giữa sân lớn nam thanh nữ tú trong trang phục dạ hội đầy màu sắc, kiểu dáng đa dạng, có điệu dàng, có thanh nhã, có kiều sa, có thuần khiết. Khắp nơi đều ồn ào náo nhiệt tung bừng

Đổi lập với ánh đèn bảy màu lấp lánh cùng không khí sôi nổi bên ngoài, lúc này ở khu vực phía Nam sở nghiên cứu chìm trong bóng tối, yên tĩnh vắng lặng, dựa theo ánh trăng mọi thứ đều rất mơ hồ. Đột nhiên một bóng đen lao vụt qua, nhẹ nhàng nhảy xuống từ trên đại thụ, cả thân thể ẩn vào bóng tối, đôi mắt hắc bạch phản minh chăm chăm nhìn vào một chỗ, theo ánh sáng mơ hồ nơi đó có hai bóng đen tựa như đang trao đổi gì đó, sau đó một người bỏ đi, người còn lại cẩn thận ngó nghiêng dọc xung quanh.

Chỉ thấy, người kia khom người xuống, do cẩn thận nên không dùng đèn hay thứ gì phát sáng, hai tay tìm kiếm một hồi trên mặt đất, sau đó liền nắm kéo lên. Một cửa hầm ngầm được trang trí như khối đất đá bình thường không thể bình thường hơn nhấc khỏi mặt đất. Bóng người kia nhanh chóng nhảy xuống hầm thuận tiện kéo đóng cửa hầm ngầm lại.

Mộ Dung Yên không vội vàng đi theo ra mà vẫn đứng yên bất động ẩn dấu hơi thở của mình tới mức thấp nhất. Quả nhiên chỉ khoảng một lát liền xuất hiện thêm một người, cảnh giác nhìn xung quanh, sau đó một mực đứng canh ở đó. Lại thêm chừng 30 phút, cửa hầm phát ra tiếng đóng bị đẩy lên, người bên dưới đi lên nói vài câu với người vẫn đứng canh giữ ở kia sau đó liền li khai mà người đứng canh giữ vẫn im lặng lách mình vào bóng tối, chặt chẽ quan sát động tĩnh xung quanh.

Nheo mắt nhìn chằm chằm chỗ hầm ngầm, trong đầu Mộ Dung Yên không ngừng suy tính biện pháp cắt cái đuôi rắc rối trong chỗ tối kia. Tuy rằng 'Lạc Từ Yên' đã học qua đa dạng các loại võ thuật nhưng cũng chỉ là chút da lông bên ngoài, cộng thêm những năm kinh nghiệm sống trong Mạt thế thì với thực lực cô hiện tại có thể bước chân vào top cường giả. Nhưng mà, trước mặt cái người trong tối kia cũng không phải đèn cạn dầu, cứng đối cứng e là không được chỉ sợ chưa giải quyết xong hần thì đã kéo thêm đông phiền phức tới. Tiếc rằng tuy cô có hai cái không gian nghịch thiên nhưng lại không thể trôn vào đó rồi đi chuyển được.

A? Không gian! Đúng rồi, sao cô không nghĩ ra sớm hơn nhỉ?

Sau khi Tận thế đến, quái vật xuất hiện khắp nơi, từ xác sống tang thi, cho đến động thực vật biến dị tang thi, dù là trên trời hay dưới nước đều nguy hiểm mười phần. May mắn trời vẫn chưa tuyệt đường sống của nhân loại. Song song cùng Tận thế tàn khốc thì con người lại được ban cho Tinh thần lực, những người có Tinh thần lực đều có thể kích phát ra Dị năng thao túng các nguyên tố gồm Kim, Mộc, Thủy, Hỏa, Thổ, Phong, Lôi, Băng, Quang, Âm. Trong đó năm nguyên tố cuối là thuộc dạng quý hiếm, sức công kích cũng mạnh hơn những nguyên tố trước. Ngoài ra, còn có một số Dị năng giả đặc biệt số lượng những người đó chỉ có thể đếm được trên đầu ngón tay, chính là Dị năng giả hệ Không gian và Tinh thần dị năng.

Dị năng Không gian giúp họ có thể sở hữu một không gian tùy thân hoặc là thao túng Không gian xung quanh theo ý mình. Dị năng Tinh thần lại khác, nhưng cũng nghịch thiên không kém, chính là có thể thông qua các sợi dây liên kết mà tùy ý thao túng người khác. Dị năng hệ Tinh thần còn có cái tên khác chính là 'Thần Chết'.

Mộ Dung Yên hưng phấn bắt tay vào làm, đây là lần đầu tiên cô dùng đến Không gian dị năng, dựa theo trí nhớ, thúc dục Tinh thần lực vào tay mình. Mộ Dung Yên bàn tay thon dài tinh mỹ đưa ra nhắm ngay vị trí người đang ẩn trong tán cây cách đó không xa, cô như bắt lấy thứ gì đó nhanh như chớp nắm chặt tay lại, chỉ nghe một tiếng 'bịch'. Người trên tán cây rơi thẳng xuống đất bất động, hai mắt sợ hãi trợn trừng không thể tin, gương tím tím tái bầm đen, này là hiện tượng ngạt oxy không nghỉ ngơi.

Đúng vậy, Mộ Dung Yên chính là thao túng không gian xung quanh của người kia, điều khiển khí cacbon dồn nén vào hần, sau đó đọi hần gần như muốn tắt thở liền bóp nát không gian quanh đó tạo ra lỗ hổng không gian bị chấn động, tiếp xúc gần với chấn động không gian, dù là Dị năng giả cũng sẽ không phé thì tàn, huống chi hần chỉ là người bình thường.

Cẩn thận trái Tinh thần lực dò xét xung quanh thêm lần nữa Mộ Dung Yên mới lách mình ra khỏi bóng tối. Để thích hợp cho tiện làm việc đêm nay Mộ Dung Yên chọn trang phục thể thao tối màu, thân hình linh hoạt nhẹ nhàng như báo săn, nhanh chóng tiếp cận cửa hầm ngầm.

Bật đèn đồng hồ đeo tay, ánh sáng không chói mắt nhưng đủ để cô dễ dàng tìm kiếm hơn, hai tay dò xét một lúc lâu, 'cách!' tiếng va chạm kim loại vang lên, ánh mắt Mộ Dung Yên chợt lóe, hai tay dùng sức kéo mạnh một cái, quả nhiên cửa hầm bị kéo lên lộ ra thông đạo bên trong tối đen như mực, không chút do dự Mộ Dung Yên nắm lấy tay cầm cửa hầm nhanh nhẹn nhảy xuống, cửa hầm theo đó cũng đóng sầm lại, bên ngoài mọi thứ hết thảy trở lại bình thường, yên tĩnh như trước, ngoài trừ cách đó không xa dưới tán cây, khuất trong bụi cỏ còn có thi thể sớm đã lạnh băng.

Trong hầm tối đen như mực, dù là ánh sáng từ mặt đồng hồ phát ra cũng không thể nhìn rõ quá hai mét, vậy chứng tỏ hầm ngầm này rất lớn. Mộ Dung Yên khẽ động ý niệm từ bên Không gian dị năng lấy ra đèn pin. Đây cũng không có gì đáng ngạc nhiên, Tận thế đến, hệ thống đèn điện cùng nguồn nước sẽ cắt hoàn toàn nên nguyên chủ sớm chuẩn bị hàng tá nào là máy phát điện, máy năng lượng mặt trời, hệ thống lọc nước...

Đèn pin cô lấy ra thuộc dạng đèn chiếu độ sáng thì khỏi bàn đến, vừa bật công tác không gian nháy mắt bùng sáng, Mộ Dung Yên cũng vì vậy nhìn rõ một màn trước mắt khiến cô nhìn không được hai mắt trừng lớn, suýt chút hét lên thất thanh.

Hầm ngầm rộng hơn chục mét vuông, nơi Mộ Dung Yên đứng là ở giữa hầm ngầm, xung quanh chia từng phòng nhỏ dùng các song sắt làm thành cửa, bên ngoài đều có thể nhìn rõ mồn một mọi thứ bên trong.

Những gian phòng này đều chứa đầy vũ khí nóng lạnh da dạng chủng loại cùng kích cỡ dài ngắn, lớn nhỏ khác nhau. Nhưng điều làm cho Mộ Dung Yên thất kinh chính là hai gian phòng giam giữ nhóm nam nữ thanh thiếu niên cùng nhóm hài tử chỉ khoảng 8, 9 tuổi. Nhóm nam nữ đều là mỹ nam, mỹ nữ vượt bậc không thua gì ảnh đế, ảnh hậu. Còn nhóm hài tử cũng là mầm non mỹ nhân tốt đến mức không thể tốt hơn. Hiện tại ngoại trừ gương mặt ra thì trên người bọn họ đều là vết thương đồn roi nhìn rất ghê rợn.

Hết chương 4.

[A Tuyệt]

Bạn đang đọc truyện *Thạch Liên Trùng Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 5: Chương 5. Tề Ngạn

Sau khi thu gom hết tất cả hàng hóa trong hầm ngầm vào không gian lúc này Mộ Dung Yên mới chậm rãi xem xét hai nhóm người trong này. Tất cả đều trong trạng thái hôn mê bất tỉnh, nhũ mảy một chút, cô thật sự không thích dây vào phiền phức hay rắc rối, huống hồ với tình hình hiện tại cô cũng không thể cứu thoát nhóm người này a.

Mộ Dung Yên do dự một chút liền dứt khoát quay lưng bỏ đi, còn ít ngày nữa là Tận thế đến, có thể bọn họ sẽ chạy thoát được hoặc cũng có thể bị nhiễm độc chết đi. Đúng! Cô ích kỉ, chỉ cần liên quan đến bản thân thì cô không ngại ích kỉ đến cùng. Mặc kệ ích kỉ, tàn nhẫn, ác độc, chỉ cần được sống, bảo vệ được điều mình muốn thì những điều trên không chút quan trọng. Huống hồ, Tận thế đến thứ rẻ mạt nhất chính là tính mạng con người, đo bản nhất chính là lòng người...

Ngay khi Mộ Dung Yên đi được vài bước, phía sau bỗng vang lên động tĩnh nhỏ, không gian yên tĩnh động tĩnh dù nhỏ cỡ nào cũng không thể che giấu. Mộ Dung Yên thân thể căng cứng cảnh giác quay người lại... Một đôi lam màu tựa đại dương mênh mông sâu thẳm hút hồn, ngũ quan tinh xảo xứng danh yêu nghiệt, vị trí người kia ở khuất sâu trong nhóm người nam nữ thanh niên.

Hai bên trừng mắt nhìn nhau trong vài giây nhưng cũng khiến Mộ Dung Yên không tự chủ sinh ra sức ép vô tận, chỉ một đạo ánh mắt nhưng cô nhìn ra trong đó chứa lãnh ngạo, tàn bạo cùng hận thù. Người này, một chút cũng không đơn giản, tốt nhất nên tránh vẫn tránh, tránh không được liền bỏ chạy. Ý nghĩ trong đầu chợt lóe, Mộ Dung Yên khẽ dịch chân muốn quay đầu chạy trốn.

"Chỉ cần cô bước một bước, tin rằng đời cô ở ngoài kia là nhóm người Cung gia!" Giọng nói khàn khàn, trầm thấp tà mị đến mê hồn, tựa như rượu ngon ủ lâu năm khiến người ta nghe vào như say đắm trong đó, chẳng qua nghe nội dung lời nói kia, Mộ Dung Yên gân xanh trên trán thịch thịch nảy lên như bị kích thích cực độ.

"Có ý gì?" Nghiến răng nghiến lợi phun ra một câu, nhưng gã kia lại rất thông dong bình tĩnh đá lại cho Mộ Dung Yên vền vền vài chữ khiến cô nghẹn khuất.

"Ý trên mặt chữ!" Vừa nói xong, hần đột nhiên nhũ nhẹ mi tâm một cái Mộ Dung Yên cũng nhìn ra, ánh mắt không khỏi lướt qua thân thể của hần hơi ngưng lại ở đôi chân máu thịt be bét kia, nếu không chữa trị kịp e rằng nửa đời còn lại của hần phải ngồi xe lăn rồi.

Mộ Dung Yên nghĩ nghĩ một chút, chậm rãi đi đến gần song chắn, hai mắt nhìn đôi chân nửa tàn nửa phế kia sau đó lại dời mắt sang nhìn gương mặt yêu nghiệt hơi tái nhợt kia, giọng nói cô lạnh nhạt, hờ hững: "Vi sao anh cho rằng tôi sẽ cứu anh?" Mộ Dung Yên khoanh tay trước ngực, sau khi nói xong còn hơi nghiêng đầu nhìn chân hần ta. Rất rõ ràng chẳng ai ngu ngốc vào lúc tình thế không tốt lại kéo theo một gánh nặng, chỉ bằng lời uy hiếp phía trước cũng không đáng giá để cô mạo hiểm tính mạng, đừng quên rằng cô còn có Bi Ngạn không gian nghịch thiên tự do ra vào. Cùng lắm đánh không lại thì

trốn vào đó, tuy rằng có chút phiền phức nhưng giữ được mạng là được a.

Tề Ngạn nhìn cô gái qua song chắn kia, bình tĩnh, lạnh nhạt đôi hắc bạch phân minh không chút gợn sóng khi bị uy hiếp đến tính mạng, tựa như không có bất cứ điều gì có thể khiến khuấy động cảm xúc trong đó. Có chút ngưng mi nhũ mày, tuy rằng y chỉ vừa tỉnh lại, vừa lúc nhìn thấy cô gái này muốn xoay người bỏ đi.

Nhưng mà nơi này là đâu chứ, y bị giam ở đây cũng đã hơn 3 năm, gặp qua cả Boss cùng toàn bộ người Cung gia, cô gái lạ mặt này hiển nhiên không phải người của Cung gia. Lại nhìn một vòng hầm ngầm, tất cả hàng hóa như bị bảo tố càn quét sạch sẽ, khoe miệng Tề Ngạn không khỏi co rút, hẳn nhớ không lầm một tiếng trước tất cả hàng hóa còn đầy đủ, hiện tại..

“Cô giúp tôi ra khỏi đây, tôi cho cô địa điểm hầm ngầm bí mật trụ sở nhánh B Cung gia ở thành phố K!” Tuy rằng không biết bằng cách nào cô gái này vào được đây, còn... càn quét cả hầm ngầm này, hẳn chỉ cần biết cô gái này có thể giúp hẳn. Nếu cô hứng thú với đồng vũ khí nóng lạnh này thì cũng sẽ hứng thú với điều kiện hẳn đưa ra.

Đợi khi thoát khỏi đây... Tề Ngạn nheo lại đôi mắt phượng nguy hiểm. Cung gia! Tất diệt!

Mộ Dung Yên cùng Tề Ngạn cách nhau song chắn mắt đôi mắt trong chớp lát, khoe môi chậm rãi dương lên, Mộ Dung Yên nhẹ nhàng phun ra một câu: “Mộ Dung Yên, Hợp tác vui vẻ!”

“Tề Ngạn! Hợp tác vui vẻ!” Tề Ngạn cũng giương lên nụ cười yêu nghiệt đáp lại.

Mộ Dung Yên không phải tin tưởng cái người Tề Ngạn này mà ngược lại cô càng thêm cảnh giác muốn cách xa hẳn. Hiện tại lựa chọn tin tưởng không phải là tin hẳn không dám lật lọng mà là tin tưởng bản thân cô, cho dù hẳn lật lọng xảo trá, với thực lực của cô cùng với thương thể hiện tại của hẳn, cô có thể giết hẳn dễ dàng như giết một con kiến.

Đã thống nhất hợp tác cùng nhau, Mộ Dung Yên liền bắt tay đầu tiên là bẻ ổ khóa song chắn. Đối với cô mà nói không có ổ khóa nào có thể làm khó cô chỉ cần một cây kim nhỏ là được, nếu đụng phải khóa mật mã hay vân tay thì hơi rắc rối một chút.

Khi Mộ Dung Yên thành công bẻ khóa, muốn đi vào diu Tề Ngạn ra nhưng lại nhìn đến động tác giơ tay ý bảo cô đừng vào liền nhũ mi nghi hoặc. Rất nhanh cô đã biết ý nghĩa của động tác kia, vì Tề Ngạn đẩy ngã một người ngồi ở vị trí gần hẳn sang góc tường còn hẳn nhanh chóng dịch thân sang hướng khác, tất cả đều tựa như vô tình lại giống như cố ý, dù chỉ trong chớp mắt nhưng Mộ Dung Yên cũng thấy rất rõ ràng, vị trí người Tề Ngạn đẩy qua cùng lúc hẳn dịch người sang, nơi đó lắp thiết bị camera kín kẽ.

Mộ Dung Yên trong lòng đánh thót, sau lưng đổ mồ hôi lạnh, cái này là cô quá may mắn rồi. Nơi này trọng yếu như vậy chắc chắn sẽ thiết lập camera an ninh, cô liều lĩnh xông vào mà không nghĩ chu toàn. Nếu không phải Tề Ngạn vô tình ngồi vị trí vừa đúng chắn camera, vậy có thể bên ngoài giờ này đợi cô chắc chắn là nhóm bảo vệ hung thần sát ác. Thảo nào Tề Ngạn bị giam giữ, chỉ ngồi một chỗ cũng dám lên tiếng uy hiếp cô.

Đợi khi xử lý thỏa đáng camera an ninh, Mộ Dung Yên tiến vào đỡ Tề Ngạn đứng lên, mi tâm bỗng chốc nhũ lại. Ban nãy chỉ đứng xa nhìn vào nên không quan sát kỹ, hiện tại nhìn ở phạm vi gần, đôi chân Tề Ngạn dường như bị đánh nát xương, máu thịt trộn lẫn đã xuất ra mùi thối rữa. Đây..., nếu muốn chữa trị chỉ sợ phải cạo thịt nới xương.

“Thấy hối hận vì giao dịch với kẻ tàn phế?” Tề Ngạn trong mắt lóe thâm trầm, kéo lên nụ cười giễu cợt.

“Phép khích tướng với tôi vô dụng, nếu tôi không muốn, dù anh có 72 phép thần thông cũng chẳng ép được tôi.”

Tề Ngạn sùng sốt vài giây sau đó vẫn giữ nụ cười tà tà, thuận theo Mộ Dung Yên đỡ dậy. Chân vừa bước ra khỏi cửa sắt đột nhiên hẳn dừng lại, Mộ Dung Yên bị toàn bộ sức nặng gì lại suýt chút ngã sấp xuống, sắc mặt nháy mắt đen thui, đang muốn nổi nóng liền nghe Tề Ngạn ngắn gọn nói: “Cứu hẳn, tôi cho cô bản đồ chi tiết mật đạo dinh thự riêng của gia chủ Cung gia!”

“Tề Ngạn! Rốt cuộc anh là gì của Cung gia?” Nheo mắt nguy hiểm, tuy rằng cô thừa sức giết hẳn nếu hẳn dám giở trò, nhưng cô càng hận nhất loại người xem cô là con hề nhẩy nhót trong tay. Tề Ngạn này ba lần bảy lượt bày tỏ hiểu biết về Cung gia rất rõ ràng, mật đạo, hầm ngầm của một gia tộc hắc đạo là thứ gì, tùy tiện liền cho người khác biết sao? Tên này chỉ cần nói dối cô một câu, tin chắc đầu của hẳn sẽ phải tạm biệt cái cổ đi.

“Là con riêng của Cung Sách!”

Hết chương 5.

[A Tuyệt: Mình có đôi lời muốn nói! Truyện mình viết không biết hay hay dở hoặc là không hợp gu của các bạn vì thấy ít tk.s cùng cmt.

Nhưng mình vẫn sẽ chăm chỉ viết, xem như là luyện tay nghề đi.

Có điều, hôm nay mình phát hiện truyện của mình bị những web khác lấy đi đăng lại mà không hỏi qua mình.

Tuy rằng các web đều để tên tác giả là mình nhưng phần văn án còn bị sửa vài chỗ. Các bạn đọc, ủng hộ thì mình rất vui và cảm ơn. Còn các bạn muốn mang đi mình cũng không cấm cản gì nhưng ít ra các bạn có thể ib hoặc cmt nói mình một tiếng.

Công sức mình vừa nghĩ vừa viết mấy tiếng đồng hồ. Các bạn vào ib mình 1 câu không đến mấy mấy phút rồi rình đi cũng không mất miếng thịt nào đúng ko?]

Bạn đang đọc truyện *Thạch Liên Trưng Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.